

enhver af Parterne kalde den anden for Mæglingssraadet, hvis Sag det da er at undersøge Forholdene, stævne Vidner og afgive sin Kendelse om, hvordan Forholdet skal ordnes.

Undertiden nøjes de stridende med Mæglingssraadets Afgørelse, men da denne ikke er bindende for Parterne, appellerer den vindende, for at sikre sig, i Reglen til Voldgiftsretten, der bestaar af en Højesteretsdommer, en Repræsentant for Arbejderne og en do. for Arbejdsgiverne, alle valgte af Landets Guvernør, de to sidste blandt de dertil af de stridende selv udpegede Mænd. Voldgiftsretten er offentlig. Mæglingssraadets Møder holdes derimod for lukkede Døre.

Hverken Mæglingssraad eller Voldgiftsret tager Initiativet til at blande sig i en Strid, men venter, til en af de stridende Parter paakalder Mægling eller Voldgift, og saa maa den anden Part ikke strides, *men skal ogsaa søge Overenskomst*. Indtil denne er naaet, maa Arbejdet ikke standse, Arbejderne altsaa ikke strejke, eller Arbejdsgiveren erklære Lock-out, lige saa lidt som han maa afskedige nogen af de deltagende Arbejdere.

Siden Lovens Ikrafttræden ere over halvtredsindstyve Konflikter ordnede efter dens Bestemmelser, deraf flere af stort Omfang, og kun i ganske enkelte Tilfælde har man maattet ty til Straf. I Ny Zeeland fordres der ikke mere end 7 Medlemmer for at danne en lovlig Fagforening, og Retten til at danne en saadan er nu ogsaa givet til Kontorister, Opvartere, Sporvognsfolk o. fl. I det hele hersker der næsten Enstemighed iblandt alle Borgerne med Hensyn til den „tvungne Voldgift“s Velsignelse for alle Forretningsforhold. Modstanderne paastode tidligere, at den skadede Landets Industri, men Fabrikarbejdernes Tal er i de sidste 5 Aar gennemgaaende vokset med 50 Procent i de forskellige Industriegrene, hvilket jo taler for det modsatte. Arbejderne ere absolut tilfredse med Loven; det er da ogsaa indlysende, at deres Kaar maa bedres, naar Arbejdsstandsninger undgaas.

I England, Frankrig og Tyskland har man ligeledes i større eller mindre Omfang søgt at gribe regulerende ind i disse Forhold fra Statsmyndighedernes Side.

Medens Danmark ellers i saa mange Tilfælde staar forrest i Rækken blandt Kulturlandene, har man her, hvor store Kapitaler aarlig gaa tabt for Samfundet, netop ved Strejker og Lock-out'er, intet foretaget sig fra Lovgivningsmagtens Side for at hindre eller udjævne Arbejdskonflikter ud over, hvad der er bestemt i den lille Lov af 3. April 1900 angaaende „Vidnepligt for Arbejdsvoldgiftsretter“.

I Erkendelse af, at der paa dette Gebet er meget, der skal og maa ordnes, førend tilfredsstillende Forhold, der ere et Kulturfolk som det danske værdige, ere naaede, og i Forvisning om, at man før eller senere vil naa til at indføre en lignende Ordning af Arbejdskonflikter, som det ovenfor er udviklet, hvad Ny Zeeland angaar, finde vi, det vilde have sin store Betydning, om netop vort lille Land var med blandt de første til at indlede en saadan Fredsæra paa det sociale Livs Omraade. Vi tør saaledes vente, at den høje Regering og Rigsdag ville modtage vort Andragende med Interesse og Velvillie.“

Efter Anmodning fra Udvalget har Indenrigsministeren tilstillet Udvalget en Oversættelse af den paa New Zealand gældende Lov af 20. Oktober 1900 om industrielle Tvistigheders Afgørelse ved Forlig eller Voldgift samt Tillæg til denne Lov af 7. November 1901. Denne Oversættelse følger med denne Betænkning som Bilag.

Udvalget foreslaar at henvise Andragendet til Indenrigsministerens Under-søgelse.

3. *Fra Haandværkerne paa de danske Statsbaners Telegrafværksted i Aarhus om, at de maa blive ligestillede med Haandværkerne paa Centralværkstedet i Aarhus. (Indbragt den 9. Oktober 1902 af Folketingsmanden for Aarhus Amts 3die Valgkreds, Harald Jensen).*